

Accidenser, uafløst Tiende, uafløste Penge- og Kornafgifter og andre Naturalydelse, Overskud af Præstegaardenes Avling samt det eventuelle Overskud, som fremkommer, hvis Embedets Hjemmeindtægter overstiger det Beløb, som er nødvendigt til Præstens Løn. Det er altsaa en hel Del, der skal gaa ind i Præstelønningskassen. Naturligvis er der tilsvarende Beløb, som gaar ud af den; og hvis det, der gaar ind, ikke er saa meget som det, der skal udredes, har Menighedsraadet Lov til just ikke at paaligne eller opkræve Skat, men at give Kommunalbestyrelsen Meddelelse om, at saa og saa mange Penge trænger den Kasse til: Vil I ikke nok være saa venlige — saadan vil et høfligt Menighedsraad altid udtrykke sig — det kunde ogsaa udtrykke sig paa en anden Maade og sige: Nu skal I, men et høfligt Menighedsraad vil altid sige: Vil I ikke være saa venlige at sørge for, at det Beløb bliver bragt til Veje ved Ligning paa Kommunens Medlemmer. Naar Menighedsraadene forlanger det, skal Kommunalbestyrelsen altsaa sørge for, at Beløbene kommer til Stede. Det samme gælder med Hensyn til flere andre Kasser, som Menighedsraadene har under sig. Ifølge § 68 i det samme Lovforslag, Forslag til Lov om Folkekirkens Lønningsvæsen, bestyrer Menighedsraadene endvidere en Kasse, som kaldes Kirkebetjeningskassen; i denne indgaar Degneembedernes Indtægter, Aflønningsvederlag for Højtidsoffer samt Offer og Accidenser til Kirkebetjentene. Endelig bestyrer Menighedsraadene de Boliger og Jorder, som er tillagt Kirkebetjentstillinger, og ligeledes her: slaar Pengene ikke til, staar den samme Vej aaben som tidligere nævnt. Menighedsraadet skal fremdeles sørge for, at Præstegaardene bliver holdt i forsvarlig Stand, samt for den til Præstegaarden henlagte Avling, hvis Præsten ikke selv driver den; endelig faar Menighedsraadene Bestyrelsen af Kirker og Kirkegaarde, hvormed følger Forvaltningen af betydelige Midler, og slaar Midlerne ikke til: Skat paa samme Maade som tidligere nævnt. Menighedsraadene faar fremdeles Indfyldelse paa Ansettelsen og Afskedigelsen af et betydeligt Personale samt Ret til at fastsætte dets Lønningsforhold. En nærmere Redegørelse for og Kritik af disses Opgaver henføres under Behandlingen af de økonomiske Lovforslag; jeg har kun nævnt dem her for at vise, hvilken økonomisk Magt man nu lægger i Hænderne paa Menighedsraadene. Foruden disse økonomiske Opgaver faar Menighedsraadene ogsaa andre nye Hverv af en helt anden Art. De bliver nu, hvad de ikke tidligere har været, Valgforsamlinger

— hvis de tidligere har været Valgforsamlinger, er det i alt Fald sket ifølge særlig Lov, f. Eks. da ved Loven af 1920 det kirkelige Udvalg blev nedsat —, men nu bliver de altsaa, om jeg saa maa sige, permanente Valgforsamlinger, idet de skal vælge de læge Medlemmer af de ved § 69 i Forslag til Lov om Folkekirkens Lønningsvæsen oprettede Provstiudvalg; efter Forslag til Lov om Besættelse af Bispeembeder faar de tillige Ret til at vælge Biskopper. Derved skifter Menighedsraadene fuldstændig Karakter. Hidtil har de kun haft rent lokale Opgaver at varetage indenfor Menighedsraadskredsen, nu faar de Provstiopgaver og Stiftsopgaver og derved almenkirkelige Opgaver. Vi kan heri kun se et Forsøg paa at lægge Grunden til en særlig Organisation af Kirken, uafhængig af Regering og Rigsdag.

Ved Lovforslaget om Bispeembeders Besættelse tages Ansvaret for Udnævnelsen af de højeste kirkelige Embedsmænd fra den parlamentariske Minister og lægges over til Valgforsamlinger, der vælges efter helt andre Principper end dem, der gælder for andre Valg her i Landet. Man indfører efter min Mening ved Lovforslaget om Bispeembeders Besættelse Sektkirken midt i Folkekirken: en Præst, der har faaet den fornødne Majoritet til et Bispevalg, faar Kongen den Ære at stadfæste som Biskop, ligesom han stadfæster Valget af en metodistisk Biskop, dog med den betydningsfulde Forskel, at en metodistisk Biskops Udnævnelse sker under en parlamentarisk Ministers Ansvar, men Stadfæstelsen af en Biskop, der vælges paa den foreslaaede Maade, har den parlamentariske Minister intet Ansvar for, han spiller i den Forbindelse Degnens Rolle, der har at sige Amen til, hvad Præsterne og Menighedsraadene har foretaget sig. Bispevalget etablerer Frikirken midt i Folkekirken og under Folkekirkens Skin. Derfor er det Hovedforslaget blandt de foreliggende Lovforslag, derfor har det vakt saa stærk Modstand hos alle, som vil Redelighed og Ærlighed i kirkelige Forhold, og som ønsker de enkelte Menigheders Frihed i aandelig Henseende bevaret. Mit Parti ønsker ikke Folkekirken opretholdt, saaledes som den ærede Ordfører for Venstre (Inger Gautier Schmit) rigtigt bemærkede, tværtimod, vi ønsker Frikirken, hvor Menighederne kan ordne sig med Præstevalg, Bispevalg og alt andet, akkurat som de selv vil; men vi ønsker Frikirken indført paa en fuldt ud redelig Maade derved, at der optages en Drøftelse i et kirkeligt-politisk Udvalg af Forholdet mellem Stat